

5. postna nedelja B

*Če kdo hoče meni služiti, naj hodi za menoj,
in kjer sem jaz, tam bo tudi moj služabnik.
(Jn 12,26)*

Prvo berilo

Jeremija 31,31-34

"Glej, pridejo dnevi," govori Gospod, "ko bom z Izraelovo hišo in Judovo hišo sklenil novo zavezo. Ne zaveze, kakršno sem sklenil z njihovimi očeti tistega dne, ko sem jih prijel za roko, da bi jih izpêljal iz egiptovske dežele; to zavezo z menoj so prelomili, čeprav sem bil njihov gospodar," govori Gospod. "To je marveč zaveza, ki jo bom sklênil z Izraelovo hišo po tistih dneh," govori Gospod: "Svojo postavo bom dal v njihovo notranjost in v njih srce jo bom zapisal. Jaz bom njihov Bog in oni bodo moje ljudstvo. Ne bodo več učili vsak svojega rojaka, vsak svojega brata in rekli: 'Spoznajte Gospoda!', ker me bodo poznali vsi, od najmanjšega do največjega med njimi," govori Gospod. "Kajti njihovo krivdo bom odpústil in njihovega greha se ne bom več spominjal."

Drugo berilo

Hebrejcem 5,7-9

Bratje in sestre, Kristus je v dneh svojega življenja na zemlji daroval molitve in prošnje z močnim vpitjem in solzami njemu, ki bi ga mogel rešiti iz smrti, in bil je uslišan zaradi bogovdanosti. Čeprav je bil Sin, se je iz tega, kar je pretrpel, naučil poslušnosti, dosegel popolnost in postal vsem, ki so mu poslušni, počelo večnega odrešenja.

Evangelij

Janez 12,20-33

Tisti čas je bilo med tistimi, ki so na praznik prišli počastit Boga, tudi nekaj Grkov. Ti so stopili k Filipu, ki je bil iz Betsájde v Galileji, in ga prosili: "Gospod, radi bi videli Jezusa." Filip je šel in to povedal Andreju. Andrej in Filip pa sta stopila k Jezusu in mu to povedala. Jezus jima je

odgovóril: "Prišla je ura, da se Sin človekov povelíča. Resnično, resnično, povem vam: Če pšenično zrno ne pade v zemljo in ne umre, ostane sámo; če pa umre, obrodi obilo sadu. Kdor ljubi svoje življenje, ga bo izgúbil; kdor pa sovraži svoje življenje na tem svetu, ga bo ohranil za večno življenje. Če kdo hoče meni služiti, naj hodi za menoj, in kjer sem jaz, tam bo tudi moj služabnik. Če kdo meni služi, ga bo počástil Oče. Zdaj je moja duša vznemirjena. In kaj naj rečem? Oče, reši me iz te ure? Zavoljo tega sem vendar prišel v to uro. Oče, povelíčaj svoje ime!" Tedaj je prišel glas iz nebes: "Povelíchal sem ga in ga bom spet povelíchal." Množica, ki je stala zraven in to slišala, je govorila: "Zagrmelo je." Drugi pa so govorili: "Angel mu je govóril." Jezus je odgovóril in rekel: "Ta glas ni nastal zaradi mene, ampak zaradi vas. Zdaj je sodba nad tem svetom, zdaj bo vladar tega sveta izgnan, in ko bom povzdignjen z zemlje, bom vse pritegnil k sebi." To pa je rekel, da je označil, kakšne smrti bo umrl.

V razmislek

Približujemo se Velikemu tednu, tistemu tednu, v katerem intenzivno in obsežno obhajamo Jezusovo trpljenje in njegovo pot na križ. V besedah evangelista Janeza srečamo danes tistega Jezusa, ki ve za svojo prihajajočo smrt kakor tudi za svojo skušnjavo, da bi smrti ubežal. Vsekakor ni neobčutljiv na svoje prihajajoče trpljenje. Pretresen je, moli, da bi ta ura, če je možno, šla mimo njega. Kljub temu se zaveda, da se svoji poti ne more izogniti. Navkljub vsej svoji notranji stiski, navkljub svojemu strahu, navkljub vsemu nerazumevanju svoje okolice, se odloči za pot trpljenja. Ko sledi svojemu srcu in molitvi za pravilno odločitev, čuti, da lahko nekaj stori za druge le, če vztraja na svoji poti do konca. Pozna paradoks življenja, v katerem smrt pomeni življenje in izguba zmago.

Kar moramo storiti v smrti, lahko delamo na različne načine že za časa življenja – pustiti za seboj. Pustiti za seboj je morda za nas ljudi eden izmed največjih izzivov. Če tega ne poizkušamo (morda iz strahu ali negotovosti) vedno znova, v nešteto majhnih situacijah našega vsakdana, bomo ostali ozki in okosteneli v svojih prepričanjih ter tako izgubili priložnost novih, nepričakovanih življenjskih izkušenj. Samo če se zrno semena v zemlji razgradi, lahko vzklije, na novo zraste in obrodi sad...

V smislu prihajajočega Jezusovega pasijona smo tudi mi povabljeni, da se spopademo s trpljenjem našega vsakdana in ga pokažemo Bogu v prošnji, da bi se uspešno spopadli s trpljenjem in v prošnji za moč, da bi vzdržali to trpljenje. Naša izkušnja nam kaže, da pot k življenju in osvoboditvi vedno znova udari ob notranji in zunanji upor ter omejitve. Skušnjava, da bi odložili križ, ki spremlja vsakega izmed nas skozi življenje, ob robu poti, je velika. Četudi se v vsem ravnamo po Bogu življenja, nam trpljenje in smrt nista prihranjena. A vendarle lahko vedno zaupamo, da nas bo, kot je Bog povelíchal Jezusa, Bog obdaril z vstajenjem, življenjem in svobodo na nek nov, nam še nepoznan način.